

Surt el divendres

LA TRALLA

Canuda, 15, pral.

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per las aspiracions del Nacionalisme, qualsevulga que sia llur pensar y sentir en materias religiosas, políticas y socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIÓN CATALANISTA).

CASTILAS Y CATALANS

VI

He rebut un anónim escrit en castila y ab tinta vermella (símbol revolucionari) en el que se'm queixan dels articles que vinch publicant ab el títol de Castilas y Catalans. L'autor anónim m'ensabona per la meva tasca anterior, á fi de que ressalti més la reventada á la present. Entre altres cosas diu que aixó es concitar odís y que la campanya 's dona patecada ab afirmacions fetas en altres articles nostres.

En primer lloch trobo que l'anónim es una demostració de la manca del valor de las propias conviccions y per aquest sol fet ja me podria estalviar de referirhi, pero 's dona 'l cas de que tot justament aquesta senmana he tingut ocasió d'enterarme de dos fets que donan rahó á la tasca que m'hi imposada.

Vingan els fets y vegis qui son els que concitan odís y si no tenim rahó de pagarlos ab la mateixa moneda.

Com vostés saben, actualment hi ha vaga de cerrallers-manyans perque 'ls obrers reclaman l'establiment de las vuyt horas de jornal. Sembla que 'ls patrons no están disposats á concedirlas y per aquest motiu els obrers han acordat persistir en la vaga.

Nosaltres que tenim criteri format respecte las qüestions obreras y en més d'una ocasió hem demostrat las causas originarias del malestar social de Catalunya, no tenim necessitat d'entrar en el detall de quina part es la rahó.

Peró aymants com el qui més de la solidaritat perque es un principi d'educació social, nos indigna un fet que sabem de bona tinta y que es el que vaig á relatar.

Tres obrers castellans varen anar á casa d'un industrial manyá y van demanar per l'amo.

Aquest els va rebre tot seguit.

—Nosotros veníamos á solicitar trabajo. L'amo 'ls hi feu notar que haventhi vaga no podia servirlos.

—Pues precisamente venimos por eso—va respondre un dels tres que s'expressava com un verdader diputat.

L'amo va manifestar extranyesa.

—Si señor. En la última reunión de obresos se acordó persistir en la huelga y como que nosotros de la huelga no vivimos, hemos creído que hallaríamos trabajo con facilidad.

L'industrial els hi va fer varias preguntas encaminadas á saber si eran del ofici y d'ahont eran.

Els varen contestar que feya poch temps que eran á Catalunya fugint de la miseria de Castella.

—Pero no témen ustedes nada?

—Quién, nosotros? Pues no hay policía y guardia civil?

—Si, pero á veces esto no basta porque á lo mejor se verán ustedes atacados y la policía y la guardia civil no podría custodiarles á todas horas ni en todos lugares.

Llavoras el que duya la paraula va somriure ab aires de matón y descordantse la americana, va ensenyar el mànech d'un gros ganivet.

—Ve usted, con eso no hay quien se atraque.

Y dirigintse als seus companys afegi:

—Ensenar chicos los palillos.

Y obehint els altres dos varen fer la mateixa operació ensenyant l'un el mànech d'un revólver y l'altre un ganivet també de regulars dimensions.

Aixís y tot el patró no 'ls va volguer llogar.

Ésmento aquest fet pera que 's vegi clar y á la práctica que no'n tenen prou aquesta gent que 'ns envían els que malparlan á tot hora de Catalunya, de venir á ocupar

Ja podeu fer!

Me temo que ni ab la nivelina podrem tapar tota la podridura als ulls de las naciones civilizadas.

llochs y á afanar el treball dels honrats obrers catalans, sino que fins venen disposats á ser obstacle al moviment obrer y á fer us de las armas contra 'ls seus companys de treball que equivocadament ó nó vetllan per la solidaritat obrera.

Cal que 'ls obrers catalans no siguin tan febles y ab las excusas de la fraternitat universal, (frase inventada pera que 'ls nostres obrers tolerin la intromisió dels castilas) no deixin trepitjar-se 'ls seus drets per aquesta colla de farts desagrahits que ve-

nen á fer més difícil la situació dels treballadors de Catalunya. A ben segur que sense aquestos homes sempre disposats á fer d'esquirols, no caldrien pas vagas perque tots els obrers á Catalunya tindrian feyna seguida y podrian entendre's més fàcilment pera anar logrant els milloraments socials que persegueixen.

L'altre fet es senzillament un de tants que succeeixen en la Fraternitat Republicana de Barcelona, camp d'operacions dels

castellans-pastors que en totas ocasions procuran fer neixer y alimentar l'odi á las cosas de Catalunya prevalguentse de la credulitat dels nostres obrers.

Era 'l passat divendres á la nit que un redactor nostre passava per devant de la Fraternitat y havent sentit á dintre un aplaudiment, hi entrá pera escoltar.

Hi havia al tablado un home castellá que en aquells instants las empenya furiosa-ment contra la ¡ja vergonya dirho! contra la honrada bandera catalana.

Deya y aconsellava als republicans que sempre s' mirassin aquella bandera com símbol de opressió i d' esclavitud. Afirmava que en altres temps la bandera catalana potser havia estat alguna cosa de bo, però que ara era ensenya aborrible. Y en contraposició ab aixó deya que la bandera en la qual han de cobejarshi 'ls homes lliberals era may ho dirian: era la bandera d' Espanya!

Infelís! La sort era que va observar lo nostre company de redacció que aixís com els concurrents aplaudían á desdir quan l' orador se menjava 'ls capellans y las monjas, no aplaudían més que una trentena els insults asquerosos fets á la bandera de la nostra Pàtria per un vingut d' altres terras.

Y es que 'ls catalans, fins els que per las circunstancias de la poca instrucció, fins els que s' deixan aconduhir ulls cluchs pel seu afany de llibertat, cap á camins que no 'ls durán més enllá de las urnas d' un colegi electoral, no han renegat pas encare del seu títol honorable de catalans, y ab tot y l' odi, que á mansalva 'ls hi predicán els munyidors forasters, no poden pas abdicar de lo que representa 'l nom de catalá.

Per tot aixó, pera contraposarnos á las campanyas desnaturalisadoras d' aquestos farsants indignes que procuran fer veure que son uns mateixos els tahuls y degenerats de las terras toreras y 'ls treballadors y honrats fills de la lliberalíssima terra catalana, pera contraposarnos á n' aquestas campanyas, es per lo que cal cada dia més fer ressaltar ab fets, sían importants ó incidentals no més, la gran diferencia que va d' uns als altres y la supremacia que ells pretenen exercir al demunt nostre, confiant sempre ab l' estat de cosas que donan forsa al més murri.

El castellá més avensat y més lliberal, está sempre conforme ab la esclavitud de Catalunya.

Els catalans sols demaném llibertat, llibertat ample, que hi capiga tothom, tot el món sense supremacia d' una rassa demunt de l' altra.

GNOM

NO M'EMBOLICO

Avuy si que estich de pega, aixó si que dona rabia, després que no tinch assumpto per fé'l vers de la setmana, y no'n passa cap de fresca degut al calor qu' aixafa, en Lerroux, que s' ha fet amo de La Putinera, 'ns mana, y diu que no vol que's toqui ni d' escrit ni de paraula ja cap compañero ausente de l' embustera de marras si no volém esposarnos á rebre un tip de castanyas, y aixó... fa pell de gallina y casi quita la gana. He reflexionat un rato després de llegirho ab calma, y he pensat las consecuencias a que podria esposarme, y efectivament confesso que tinch tremolá á las camas. Vull dir que deixo á Don Sebó, que prengui tranquil las ayguas sense dirli poca-solta, ni cap de pá, ni sabata, ni tant sols amohinantlo sobre aixó de la desgracia que ha tingut de perdre'l puesto de director de camama; ho dich ab tota franquesa per la por de l' amenassa, no dich qu' en Junoy s' estigui rihent y gastant la plata, pels cassinos de Bagneres, mentres qui jo sé, badalla, ni diré res del ex-joven, que la Pubilla li paga la frescura que disfruta pels entorns de Vilafranca, ni vull tocar cap ausente de la colla fraternaria, qu' en platjas y balnearis derrotxa la democracia, Per més que no tingui tela per fé'l vers de la setmana, podria parlar d' en Zurdo del Odon y d' en Bastardas, que tal volta sobre aquestos obtindria carta blanca, podria dir qu' en Porrera du nova l' americana, y beu horxada de xufas y mantecados ab palla; qu' en Miró passeja en cotxe y's dona la gran vidassa, qu' en Lopez ja no s' ocupa tant dels tranvías de Gracia, y qu' en Palau ens fa riure

á cada sessió que parla, pero no val pas la pena de gastarhi dugas ratllas, ¡bons xicots, tot lo que vulguin, pro no tenen importancian y á criticar als ausentes no m' hi atreveixo, caramba, sapiguent las malas bromas que'l nostre Lacambra gasta, ab aixó no m' embolico, y avuy el meu vers acata l' ordre terminant y sería que l' Emperador proclama, y no diré pocas-soltas, ni rividors, ni sabatas, ni esplotadors, ni embustersos, ni brétols, ni llums, ni plagas á n' en Junoy y á n' en Sebó y als demés que prenen ayguas, mentres dura aquesta ausencia, per balnearis y platjas... y tingui por y'm recordi de la dona y la quitxalla.

PEP DE LA TRALLA

Número extraordinari

Pera solemnizar y conmemorar la trista data del 11 de Setembre de 1714, estém preparant un número extraordinari que será extraordinari per tots conceptes.

Tenim ganas de que resulti una cosa verament notable, y els elements ab que contém per la confecció d' aquest número'ns fan esperansar que será aixís.

Més endevant ne parlarém més extensament.

FILOSOFÍAS TÓXICAS

¡Ave Lerroux!

Fins are sabiam qu' en Lerroux tenia molta frescura, pero una frescura decenta, sense pretensions. Es cert que ha fet molt mal, pero aixó va ser en els fugots de la joventut; are l' home posa enteniment y per tot distreuters s' engalta una poca vergonya de bon minyó. Per aixó'm fan gracia las sevas sortidas; tenen un toch de bonhomia que afalaga, un hi pressent la panxa y l' encorvament del sota-barba. Els seus actes d' avuy son tan ignocents com els d' una comedia sense damas: s' ha apagat la tea, s' ha esbravat el petróleo y 'ls revólvers s' han quedat als aparadors de ca'n Beristain. Y es que aixís com ahir s' havia d' afanyar las bessas á copia de revolució, s' ha de afanyar, are, á que aquesta no li desencamini las bessas; perque la torreta y els 180 duros del diari repartits per un home sol arriban á tot arreu, pero Deu nos en guard d' una repartidora com la que predicava.

En Lerroux ja l' ha feta la revolució: la boyna de quan va venir l' ha cambiada per un jipijapa, y las espardeyas per unas sabatas de forma yanki. Ha ensenyorit l' indumentaria y camina ja ab la parsimonia del que porta á relluir els palpisos. Per aixó es que avuy se sent conservador de casa y boca, y á fi de amansir á la seva gent, y de prepararse un demá de repós olímpich ab gronxaments de balancí y vanitats casulanas de casquet y sabatillas, prova de tornarse catalanista.

Llegeixin aquest paragraf: es d' un article que, firmat ab ample conciencia, publica en el seu diari del dotze al mati:

"No hay partido federal en Barcelona; apenas quedan restos aislados en comarcas de Cataluña. Pero republicanos federales, alma autonomista en Cataluña... eso, ni se puede discutir."

Están con nosotros, están lejos de nosotros, están en todas partes, y mientras exista la tierra, aquí, entre el Pirineo y el Ebro habrá un pueblo modelado por la historia, por el clima, por la topografía, por la hidrografía, por la naturaleza del suelo, por la influencia del cielo, por la vecindad del mar, con personalidad propia, con arte propio, con mentalidad propia, muy enamorado de su ayer y con atisbos de un gran mañana, que, ateo ó creyente, liberal ó reaccionario, ilustrado ó ignorante, pobre ó rico, se siente esclavo en el actual régimen centralista, quiere acrecentar y desenvolver su personalidad sin trabas y es, ante todo y sobre todo, catalán; más catalán cuanto la

opresión más deprime su libertad. Y este sentimiento de la raza, en lo que trasciende á la vida pública, en la paz se llama autonomía, y en la guerra, en las horas de torpes desvíos, de abandonos sistemáticos, de absorción centralizadora que va mermando antiguos derechos y pretendiendo borrar la personalidad étnica, histórica, eterna, para las cabezas calientes, para los platónicos enamorados de grandezas pasadas, se llama separatismo.

Donchs aixó mateix en llengua catalana es lo que fa prop de dos anys ve predicant LA TRALLA, y per dir lo mateix que ell, hem hagut de sofrir que 'ns digués reaccionarios més de quatre vegadas, y que motejés de pingajo la nostra bandera barrada, quinas barras ostenta en el marge de la que cimbeja la torreta dels Josephets.

¡Quina vergonya pera nosaltres que hem agotat las energías escampant sense descans y sense fruyt lo que are ell ab un raig de ploma fará creure als milers d' obrers que voliam sustreure al seu embaucament! ¡Quin remordiment el d' haverlo atacat á cada instant creyentlo el més perillós enemic d' ells y nostre, quan la seva obra de atracció ha sigut pera ferlos entendre la veritat, que ha de ser mes edificant sortida dels seus carnosos llabis! Retiremse companys, en Lerroux ens ha pres la feyna, pero no 'ns contristém: per Nadal tindrem autonomia.

Pera molts que viuen encare aferrats á la malicia en aquestos temps en que tot es pau y bondat, suposará aixó un nou manifest de la seva insuperable barra, fins, potser, una orientació necessaria pera encercolar la bota del nostre pa de cada dia que se li desgavella; molts se l' mirarán una vegada más ab fástich y escupirán el seu rastre tufós de greig mal aconduhit; molts el creuran una sirena electoral y suarán angúnias pera advertir als obrers del nou perill á que se 'ls acosta, pero jo que he descubert en el cor del home poch ó molt rastre de bona fé y estich ademés convensut dels sentiments atemperats que se li encomanan, comenso á mirármel ab bons ulls, y ab tota la franquesa que guía las meas accions li envío la enhorabona. De totas maneras, val més que parli á las masas d' autonomia que no pas que 'ls ompli'l cap de teorías falsas. Per aixó es que jo, en Redena de LA TRALLA, no tinch cap reparo ¡oh Lerroux! en donarte una franca encaixada.

Pero avans despúllat dels anells que obstruixen las tevas mans, perque jo, encare que pobre, tinch escrúpul de tocar segons qué.

REDENA

La política espanyola

Avuy dia es necessari, pera poguer atendre las exigencias de la vida, que un home hagi de fer la esqueneta als polítics espanyols; de lo contrari, els homes estém baix el domini d' aquell problema de la fam que ens amenassa constantment.

Els catalans hem de veure sempre com á centenars de familias emigran de Catalunya pera anarse á guanyar el pá á una altra banda, y hem de veure també com á centenars de castellans venen aquí á invadirnos y á ferse cárrech de casi tot lo que constituheix la nostra vida administrativa, privantnos aixís tota intervenció nostra.

Mentres els catalans trevallem ab l' entusiasme decidit y lleal, característich de la nostra terra, ells no fan més que passejarse en cotxe y anar als toros. A n' aquí Catalunya aneu á un Centre qualsevol, entreu á un café, pugeu á un tramvia, aneu allá hont volgueu sempre sentireu á parlar de lo mateix, de si'l cotó ha pujat, de si la farina ha baixat, de si tal fabricant ha tret á la venda un nou article, etc., etc. A Castella també, també's parla sempre de lo mateix, de si tal polítich pujará al poder, de si tal altre caurrá, de si fulano fará la unió ab sutano, de si'l ministre tal fará aixó, de si'l ministre qual fará alló... ¡Quin contrast!...

Y aquesta gent es la que's té de fer felissos? Aquesta gent es la que's té d' administrar tota la vida 'ls nostres cabals? Nó, nó, catalans, es hora ja que deixém de ser esclaus y donguém fi á la dominació que sofrim. Cal que tots ens unim y d' una manera ferma y decidida aixequém la bandera de las quatre barras en senyal de llibertat.

ENRICH VILA

LO DE BILBAO

Fa alguns dias que La Publicidad deya que, durant un concert á Bilbao s' havian dat crits de Muera España y á continuació hi feya 'ls comentaris que acostuma fer en semblants cassos, insultant als nacionalistas bilbaíns.

Encara que de bon comensament ja vam suposar que's tractava d' una de tantas bolas que La Publicidad acostuma á endossar á sos creduls llegidors, hem esperat á llegir els diaris de Bilbao, pera parlarne ab ple coneixement y ab complerta imparcialitat, com aném á fer ara.

Durant un concert que la banda municipal dava á la plassa del Arenal, al comensar la execució de la primera série de Cantos vascos, un grupo de republicans dels que ara s' istilan, van rompre ab una estrepitosa xiulada, acompanyada de crits á la República y á la Llibertat, ofegats pels aplausos del immens públich, que obligaren á la banda municipal á repetir dita composició.

En acabat un grupo d' uns cinquanta republicanos (en castellá) van recorre la plassa en actitud hostil, encarrantse ab un jovenet de SETZE ANYS que acompanyava á dugas noyas; un d' ells va dir que aquell jovenet havia cridat ¡Muera España! van acudirhi alguns municipals y dos músichs militars de tercera, y se n' emportaren pres al jovenet, seguits pels que l' havian insultat, que anavan donant varis crits, entre ells el de ¡Muera Vizcaya! que 'ls municipals escoltavan com qui sent ploure: tal vegada eran forasters inconsúils y aquest crit els agradava.

El jovenet fou tancat en un calabós y més tart conduhit á la presó. Els dos músichs (que no havian arribat fins després de las cuestiones) van acusarlo d' haver proferit dit crit.

Aquestos fets se prestan á molt sabrosos comentaris.

Realment es curiós que homes que's diuen republicans, á imitació de la guardia policíaca del Sultá de Turquia, que's passa la vida inventant conspiracions pera congraciarse ab el Sultá, ells estiguin també continuament acusant y inventant cárrechs contra 'ls nacionalistas, com si volguessin també congraciarse ab els polítics qu' esplotan l' Estat Espanyol, y tot aixó ab acompanyament de ¡Viva la Llibertat! com si'l centralisme no fos l' antítesis d' aquesta llibertat que á cada moment se posan á la boca.

Y tant si 'ls que xiulavan els Cantos vascos eran vasconcats ó forasters, sa conducta era indigna y vergonyosa: en el primer cas renegavan de lo seu, de si mateixos; en el segon demostravan ser indignes de l' hospitalitat d' una noble terra, que 'ls acull y 'ls manté.

En acabat vindrán á predicar germanor de totas las regions després qu' ells las insultan. Y á dir que 'ls nacionalistas son exclusivistas: Ben segú que cap autonomista es capás d' una indignitat semblant.

Lo mateix se pot dir dels que cridavan ¡Muera Vizcaya! De segú deuen ser cosins germans d' altres que han cridat á Barcelona, ¡Muera Catalunya! d' aquell periodista de Madrid que ab aquestas paraulas acabava un article publicat en El Dia. Aquestos crits á la cuenta no son subversivos, y poden repetirse sempre sense que l' autoritat hi tingui res que dir. Del mateix modol dia que á Valencia, Galicia, Mallorca, etc., s' hi desenrotllin el nacionalisme, també cridaréu Muera Valencia, Galicia, Mallorca, etc. y com que á continuació cridarán també ¡Viva España! será cas de preguntalshi com ho farán per ferla viure, si volen que morin las nacionalitats que l' integran. Potser la voldrán establir als núvols ó sobre las onas del Atlántich.

Y dels dos músichs militars, segurament castils, que fan de testimonis d' un fet que no han presenciast (segons afirman testimonis oculars) de la parcialitat de las autoritats negantse á escoltar á personas qu' espontáneament se presentan ab l' únich desitj de que imperi la justicia, la denuncia calumniosa de la guardia negra ab gorro frigi ab que conta'l centralisme espanyol contra un jovenet de setze anys, ne faria un ramellet pera en Montero Rios y un altre per en Salmeron pera que'l guardessin com á trofeu del inconsútilisme triomfant.

MARCEL RIGU

Els professionals de la barra i del tarugo

Farà cosa de dos anys que un regidor regionalista va exclamar y va sostindre que dintre'l Consistori hi havien **regidors lladres i indignes**. Allavors els que parlan a tothora de *austeritat republicana*, de *caballeria* y altres frases de las que donan als ulls dels inconscients cert brill de honradesa al qui las pronuncia, s'esvaloten, criden y demanaren *por el honor del Consistorio* una satisfacció a *su honor* (?) *mancillado*. Y la satisfacció vingué, primerament, per medi d'un *tribunal de honor* format pels senyors Marial, Carner y Salas Anton, que confirmaren que, en realitat, dintre del Consistori hi havia **regidors lladres i indignes**; y segonament, ha vingut confirmat per els tribunals de justicia, ahont fou portada la qüestió per un subjecte dels que s'edicaven a comprar vots de regidors, subjecte posat a la vergonya pública per l'esmentat regidor, el qui no solzament ha sigut absolt, sinó que se li ha reconegut per el mateix tribunal la veritat absoluta de las sevas denúncies. Entre'ls aludits hi havia frateros, republicans... del tarugo.

Posteriorment vingué l'assumpto dels empedrats del Passeig de Colon, y altra vegada's posà de manifest la *austeritat* fraternal en la persona del *honrat y auster* senyor Buxó; y finalment l'assumpto dels vaquers, del que segons acusació del *corret de ordenes* el castila ridícul Rivas Mateos ne resultava culpable, ben culpable l'aguardador Zurdo de Olivares; y si aixó no fos prou, podriam parlar de la *austeritat* del senyor Odon de Buen, el qui proposava al Ajuntament la compra d'uns terrenos pera *dehesa boyal* per la cantitat de 80 mil duros, terrenos que'l seu propietari no havia pogut vendre per 20 mil.

Parlém avuy aixís y seguirém parlanthi pesi a qui pesi, perque no podém consentir ni volém permetre, no solzament com a catalanistas convensuts que som, sinó també com a ciutadans aymants del bon nom de Barcelona, com a homes honrats, que la *bruticia*, els *barruts*, els *despilfarradors*, després de malversar els bens de la ciutat creant brigades ahont, segons deya un dia el senyor Mir y Miró, la meytat cobren y no trevallen, y nosaltres, afegim, que l'altra meytat ab prou feynas fa res, com no sigui de *claque* y de pinxo a las sessions del Ajuntament y d'acompanyant de nits al burgés don Alejandro Lerroux y Garcia.

Tot aixó son fets evidents, fets que tot hom qui vulgui pot comprovar, fets que Barcelona, la Barcelona honrada, la que trevalla y sua, no pot ni deu consentir per lo seu bon nom que durin un dia més; y no obstant, devant d'aquestos mateixos fets que ningúns podrà negar, ¿qué ha fet la austera Unió republicana? No ha separat cap regidor del partit, no ha expulsat cap home ab tot y esser indignes de dirse republicans; al contrari, ha amparat a tots els despilfarradors, ha encubert tota mena de negocis bruts, fentse solidaria dels actes deshonorosos pera'l bon nom de tota colectivitiat que's precihi de sostentar ideals nobles y honrats.

Y pensar, donchs, que aquestos homes que si tinguessin un dit de vergonya haurien de baixar la cara, homes que babejant infamias y tacant honras immaculadas son els mateixos que diuen que'ls catalanistas son *hijos de frailes*, *gente que se acerca al sol que más calienta*, *explotadores del obrero*, y altres y altres acusacions que may han tingut ni tindran el valor de sostindre públicament y cara a cara!

Y son ells, els professionals de la barra, els que fingeixen *ruborizarse* perque'ls regionalistas del Ajuntament apoyan en un assumpto de justicia al alcalde, sense mirar que sigui republicà o monàrquic, sinó convensuts de que obra en aquest cas honradament; pero aneuoshi a parlar de *justicia*, *honradesa* y *del be del poble* a n'aquesta gent, y vos dirán que sou reaccionaris y clericals, úniques besties que saben dir sense provarho may.

Precisament son ells els mateixos que llepalejavan al alcalde actual quan la vinguda d'en Canalejas, devant del quin blincavan la espinada com servils esclaus, sens fixarse que era un ex-ministre monàrquic de cap a peu, però com que allavors el paper Canalejas estava en alsa, ells hi rastrejaven esperanses en obtindre alguna ganga, perque ells son aixís, molt consecuentes... en traïr al poble... y viure ab la esquena dreta de la suor dels altres; ja ho saben que ab quatre crits de *¡viva la República!* y ab los clics de que la *revolución se acerca*, engatussan a la massa, encare mansa y bonatxona.

Ells, els que quan lo del gas Strache feyan ali ab els monàrquics; ells els que no serian res si no fos l'apoyo prestat per els

ministres de la monarquia; ells, els que res han fet pera ensorrar el caciquisme; ells, els que ab el *cuento* de la República han passat com en Lerroux de trinxerayre a burgés; ells, els que fingint, com en Llorens Ardit, una gran modestia, diuen que no volen concejalias ni actas de diputat, amagantse de dir que no *poden* esser regidors ni diputats, perque hi han **cosas graves, molt graves**, que'ls ho impideixen (¿oy senyor Ardit?), y no obstant s'acontentan cobrant de las brigades y cambiant el nom del fill per entrar a consums, aquestos mateixos consums que havien de treure al poch temps d'esser majoria, y lo que han fet ha sigut augmentarlos, empleanthi els caps de colla de todas las Fraternitats en detriment dels verdaters necessitats. Son ells els que tinguent majoria absoluta no han fet res pera l'abaratiment de las subsistencias, votant en cambi mils pessetas pera'l concurs hipich; els mateixos que han permés que's tanqués el Parch perque'n disfrutin els poderosos; els que fan servir als municipals pera fregalshi'l pis; els que privan als obrers que dinin al passeig de Gracia, perque als senyors els molesta l'olor de la escudella de sagí y de las monjetas mal amanidas. Son ells, els rabadans de la llana del poble, els mercaders de la democracia, els primers traidors de la República, aquesta República a la que cada dia estimém més y més ab tot el cor d'homes honrats, per lo sol fet de veurela prostituhida y maltractada per aquestos aventurers, que si hi hagués justicia no's passejarian pels carrers com si fossin gent decenta.

¿Que aixó cou? ja ho creyém; però no es nostra la culpa: que callin, que s'amaguin y no siguin tan barruts y que no insultin, que no's posin a la boca als catalanistas sense purgarse avans.

Ja saben, donchs, els ciutadans tots que de debó vulguin una República honrada garantia de justicia y moralitat ahont tenen la feyna, al costat dels que lluytém *no per el medro personal* com ells, sinó per la llibertat absoluta de tots els nucles naturals sota'l doser de la Democracia els ulls fits a la República, la pensa fixa a la Federació universal; ideal ben lluny ben cert dels que volen una República borda, especie de tapabruts encubridora d'infamias y baixesas, la República *tipo* dels capitosos de la Unió republicana, la Celestina dels professionals de la barra y del... tarugo.

FIBLÓ

Cal ser conscient

Cal que l'home sápija sempre cap ahont va; cal que sápija si'l camí que empen se'n va a morir entre'ls ermots d'una barranca, o se'n va de dret a dret al fértil paratje hont tot convida al repós y a la calma tan necessaria a la vida. Cal saber lo que es una idea pera lluytar en defensa d'ella, que l'home que's mou sense que estigui compenetrat de la finalitat que porta la lluyta que'l fa moure, serán sempre dubtosos els actes en quins ell manifesta'l seu amor per la idea que ell vol enlayrar. L'home no conscient se'l capgira ab una facilitat senzillíssima, que es casa sense fonament susceptible de esllevisarse.

Tot ideal porta en sí la esperansa que vigorisa'ls cors, fentlos sensibles a tot goig que s'experimenta en el regoneixement absolut de tota cosa.

L'ideal porta al home pel camí del amor, amor a tota cosa natural, identificada a tot sentiment que esclata en ansias de vida.

Perque l'ideal pugui ser el ver sentiment que enlayra al home, ha d'anar acompanyat d'aquell estudi reflexiu que neix espontàniament en tot cor conscient, allissonat per la experiencia, que es la font suprema de la vida.

L'home no conscient no n'hostatja d'ideals purs en el sí de la seva ànima, que enlayrat solzament pels cants de sirena, ha d'anar forçosament envers ahont el cant més sonor respira, deixantse arrastrar com fulla seca ja sens vida.

En todas las ideas ne trobarém d'homes inconscients. Son cors que be'n diriam senzills, cors sense voluntat ferma, sense aspiració concreta que'ls fassi caminar resolt cap al regoneixement de lo que la idea identifica.

Son lo que en el terreno de las ideas ne diriam massa, modulacions a voluntat capritxosa, susceptibles a tota impura cosa, rémora y atavisme a la vegada, que entrebancan y malmet la marxa y la fé de tota idea noble.

No'n volguém, no, dintre la nostra idea d'individus no conscients, que son el pes feixugós de la ressga social, que arrastrantse sempre, may ab dalit altius s'aixecan, que'l pes de la indiferencia 'ls hi mal-

met las forsas, fentlos insensibles a tota ofensa que la dignitat d'individu detesta sempre.

Idea que com la nostra, tant la ciencia com la historia en todas las sevas manifestacions la justifican, es necessari que sigui conreuada ab coneixement de causa, perque basada, com ja hi dit, en principis científics y històrics que justifiquen la natural acció en que ella s'informa, s'imposa que'ls apòstols d'ella sápijan lo que es una idea, que sabentho es més fàcil que puguin enlayrarla sense ferla odiosa als ulls d'aquells que, inconscients, no la capeixen.

El nacionalisme català es una idea reivindicadora de la personalitat catalana, y com que aquesta avuy dia està del tot anulada, cab en lo possible que hi hagi molts catalans que no sápijan que es, lo que vol dir la personalitat d'un poble, y allavors se fa precis recorre a la historia, y heusaquí perque'ls que de bona fé's diuen nacionalistas no la ignorin la historia de Catalunya, perque están convensuts que pera propagar la idea, en la historia han de trobar el material que se'ls fa precis pera propagarla.

Tota idea necessita que'ls apòstols d'ella tinguin un cert grau de coneixements y de instrucció pera propagarla y fer compendre la seva superioritat devant las altres, que moltes vegades no es pas el número dels individus que fa regoneixer la rahó d'esser d'ella, que tota cosa orgànica, al moure, una causa superior l'empeny, y aquesta no es altra que lo que en el terreno social ne diriam el cervell del home, que es ahont neix y viu la idea, que al exteriorisarse, la energia del sèr li dona forsa.

De la instrucció'n neix la convicció, y en consecuencia n'esdevé l'home conscient, y heusaquí ahont radica la feyna dels nacionalistas catalans.

Tot nacionalista català se'l pot considerar home conscient, y prenent per norma'l mateix estudi que li dona las alas de la convicció, deu haver de trevollar pera que tots els catalans tal cosa siguin, segurs de que si ho logran veuran complert el goig que are'ls enlayra, el goig de veure enderrocant el centralisme, donant pas a la llibertat de Catalunya.

AGUSTÍ PEDRET Y MIRÓ

¡Reaccionaris!...

Alguns sers inconscients, tan migrats de esperit, com raquífics de pensa las han donadas fa algun temps en titllar els nostres ideals de reaccionaris, sent aixís que si examínem todas las ideas que avuy se predicen, ens trobarém que la nostra es la més progressiva y tolerant, y en prova d'aixó aquí va una petita demostració.

Comensém per examinar la monarquia y veurém que, com que la representació *nacional*, se reuneix a Madrid, y'l quefe del Estat y sos ministres hi resideixen, desde el centre, per forsa, s'han de mangonejar els interessos dels seus ciutadans habitants y's dictan tots els decrets y reals ordres per tots els pobles qu'integran l'Estat en general, sense mirar que las costums necessitats y modos d'esser son diferents en cada un d'ells.

Agafém la república unitaria, qu'es la que pretenen implantar a Espanya'ls republicans salmeronians, y si be se considera no hi ha cap més diferencia de la monarquia centralista com va dir molt be en Pi y Margall que la substitució de la corona per el gorro-frigi y que en certas cosas es mes tolerant y ab altres ho es menos. A més, per ser *bon republicà*, segons ells, es necessari fer com aquell personatge de "La Marsellesa", o sino'l quefe té'l *dret indiscutible*, d'excomunicar a dret y a tort, com si's tractés d'un papa o bisbe de la religió, que tant diuen odiar.

Fem lo mateix ab la República federal, per més que aquets ja s'acostan cap a nosaltres y resulta, que si be concedeix l'autonomia a las regions, las obliga a estar aliadas unas ab altres, encare que sigui contra la seva voluntat. Ademés en el seu programa prefixa per endevant solucions que son de la incumbencia del poble, y que corren el perill de tornarse vellas y resultar endarreridas el dia de la implantació.

Crech que no cal que continuhi exposant las arbitrariedades que's cometen, baix el mantell de las distintas formas politicas que s'*explotan*, perque ab lo transcrit n'hi ha prou pera compendre que no podém ni debém precisar la forma de govern ab que tranzigim, fins que la nostra llibertat sigui un fet, perque si be ho mirém, com que nosaltres som contraris a tot lo que sigui atentatori a la llibertat dels pobles, ab tanta indiferencia'ns havém de mirar la república com la monarquia. Aixó no vol dir que odiém la forma de govern, ans al contrari, volém que'ls que'ns regeixen, siguin

veritables representants del poble, no com succeheix ara, que no més la estada a n'el poder el que té menos graus de vergonya. Un cop fetas aquestas apreciacions, que comparin els nostres ideals ab els seus aquets *avensats*, que perque no pensém com ells'ns combaten y si no's tracta de fanàtics per forsa'ns han de donar la rahó, perque es molt més lliberal y progressiu defensar y practicar la voluntat que no la forsa.

JAUME CARBONELL

CASTANYAS RURALS

BROSSA DE VALLS

Diu'l *coben* Indalesio, (y ho diu perque ho deu saber), que las llyuytas d'aquest poble las promouhen forasters que no tenen afecions ni amor al nostre terror. Aixó que diu jo suposo que ho dirá per tots aquells que aquí venen de Castella per omplirli'l morralet, ni ho dirá per Don Gonz...zalo, que per lograr lo seu fet ha convertit una escola destinada pels obrers en un cau de... *pilleria* ó de gossos famolenchs. ¿Quan jo dich (pobre Indalesio) que tens girat el cervell! Els forasters te fan nosa, y tú vius dels forasters.

A nosaltres nacionalistas, aymants dels furs de la nostra terra catalana, res hi tenim que veure ni'as importa la llyuya que's prepara entre dos castilas, que'l centralisme per escarni nostre y deshona de Catalunya ens remet de los *Madrides*.

L'epigrafe dels meus escrits ho diuen gráficamente: BROSSA DE VALLS; es a dir: farsants, hipócritas, esclaus, borts catalans, vividors rastres y servils.

Los que rodejan a Don Gonz...zalo s'honran molt ostentant els avans dits títols. Vaig a demostrarho:

Oller y Vives com republicans de la Unió de la escudella ministerial. Abellá com *quefe* d'una especie de carlins que sempre maman de la mamella del que governa. Pere Pega, *quefe* lliberal. Ballesté, *quefe* lliberal. Indalesio, *quefe* lliberal (avuy, ahir conservador, demà moro). Plana, *quefe* lliberal, y Casañas, carlí de R. O.

Tots aquestos se preparan pera treure triomfant en las próximas eleccions al conservador maurista Salvador Canals.

Dech advertir que tots aquets senyors coneguts (massa coneguts) dels vallengos, son *quefes* nombrats per la voluntat autoritaria de la... seva individualitat. Tots plegats no son capassos de portar a las urnas duas dotzenas d'electors.

Ells se van repartir, y segueixen cobrant, las 18.000 pessetas que l'Estat *birla* per una escola de Arts politicas.

Ells s'han repartit els empleus de Casa la Ciutat.

Ells subvencionan a forasters (l'ex-guindilla Palla) perque... sobran quartos.

Y ells han convertit la ciutat de Valls en una cábila de morts de fam, que fins els duros sevillanos tremolan.

La setmana entrant seguirá.

ALSA-PREM

13 Agost 1905.

La caritat a Molins de Rey

Jo que he vist en pobles molt més petits que Molins de Rey (no'n vull citar cap pera no avergonyir als habitants de la vila), hospitals y alberchs a que els pobres poguessen trobar un consol, una medecina pera rebobrar las forsas perdudas, me dona congoixa al veure a ne'l nostre poble que no més pensa que ab festas mal organizadas, se deixi morir de *miseria* y de *fam* als que han d'implorar la caritat pública.

No vull atacar directament a ningú, pero si vull cridar la atenció als vehins molinsdereyenchs, pera que avans que pensar en festas es fundi una casa ahont els pobres hi puguin trobar consol y reculliment, a fi de que nostra vila hermosa no hagi d'esser vergonya de poblets més caritatius que la nostra població.

El fet del dia 28 del passat Juliol ocorregut a la carretera, devant del hostat del Roca, proba que a Molins de Rey no hi ha caritat ni amor al próxim.

Parlo del cadavre d'aquella pobra dona que morí de miseria, si senyors, de miseria, encara que'l nom els fassi basarda!

¿No es trist que morin aixís uns sers que son iguals que nosaltres?...

Si es, senyor Rius, las paraulas que'l fill de la difunta digué, ó que jo hagués pogut esbrinar clarament lo que ell digué, crégim que's mereixeria fer la fi del general Bassa!

¡Vilatans de Molins de Rey! avans d'organisar festas creém un hospital pels pobres, després ja vindran aquestas; aixís darém un exemple d'altruisme humà que'ns honrará la vila y a tots els vilatans. Dariam un pas més cap a la caritat pública y en be del progrés fentho aixís pera exemple de verdadera germanor.

Més caritat es lo que os demana en

SALUT Y PELAS

Malgrat el molt temps transcorregut, encare no s'ha rebut en aquesta Redacció cap notícia relacionada ab la sollicitud que LA TRALLA presentà al Ajuntament d'aquesta ciutat, demanant que'l nom de la Plaça de Palacio sigui substituït per el de Plaça de la República de Cuba.

El periòdic republicà «La Bandera Federal» que s'publica a Cartagena, reproduïx traduït en son darrer número, l'article de nostre company de redacció en Marcel Riu, publicat a LA TRALLA ab el títol *Cartagena 1873—Odessa 1905*, fent constar la procedència.

Ha sigut denunciat el «Cu-Cut!» de la setmana passada, segons sembla perquè s'ha ficat en qüestions de colors y ha afirmat que perdian. El tintorer a la cuenta no ha pogut pahir el descrèdit y s'ha tirat al demunt de la edició pera veure si aixís els que perdian eran els companys de «Cu-Cut!» Però aquestos varen sortir l'endemà com si tal cosa, deixant ab un pam de nas al infelís tintorer.

D'això que ha fet el cònsul ab el «Cu-Cut!» en castellà se'n deu dir *Hacer patria y monarquía*.

Mal vá quan aquestas cosas encare son per fer.

Olé por Fuentes
que dió un pinchazo
pero le ha salido
ay, golletazo.

Ah! Els companys de «Cu-Cut!» que manin y disposin.

Hem rebut una atenta carta firmada per sis companys en la que se'n fa una pregunta que considerem justificada, donada la casualitat de dirse un senyor delegat de l'Assamblea de la Unió Catalana, Joseph Roca y Roca, o sia 'l nom exacte del més infelís dels caragrats que Catalunya aguanta.

Devem manifestar als firmants de dita carta que 'l delegat esmentat es un digníssim company de Sant Feliu de Guixols que mereix tots els respectes.

Llegeixo en *La Perdida* del dia 12:

«Se han mandado a Bilbado los automóviles grandes del Rey.»

—Y á qué habrán ido á Bilbado?
—Pues á comprar bacalado
ó algún saco de cacado.

Vaja: está vist que aquesta gent acreditan la seva geografia.

Desde que *La Publicidad* està baix la direcció d'en Lerroux, cada dia's torna més franca.

Vejin lo que deya'l divendres, dia 11, referintse a la cessació de 400 obrers de la brigada eventual.

Siendo el alcalde el responsable unico del hambre que ha comenzado á tomar posesión de los 400 hogares republicanos, etc., etc.

De modo que confesseu que tots els 400 obrers de la brigada suspesa eran republicanos? Aixó nosaltres ja ho sabíem, perquè's que no exhibian la patent de fraternos no'ls volíau colocar.

Y no parlem més del hambre del obrero a las sessions del Ajuntament. Siguen consecuentes ab lo que escriu a *La Publicidad* y referiuos, en tot cas, al hambre de los republicanos.

Perque de la fam que puguin passar els obrers que no fassin acatament al idol de las quatre unitats tant se vos endona.

Siguin federals, anarquistas ó catalanistas per vosaltres que's reventin.

Vaig llegir las ventatjas que ofereix *La Publicidad*, per medi del Odón de Buen, pera anar al Congrés de librepensadores de Paris y casi'm vaig entusiasmar.

Figúrinse que a la Torre Eiffel, que estará espléndidamente iluminada, hi haurá concert, representació dramática, etc., etc., essent franca la entrada pera'ls que exhibeixen la targeta de congressista.

¡Una gangal...

Pero.... aquestas targetas las ven n'Odón de Buen al preu de sis pessetas.

¡Maul...

Aixó'm recorda aquell consultorio médico GRATUITO de *La Fraternidad*, en el que curavau de franch... mitjansant la presentació d'un certificat.

Pero... el certificat costava dos duros.

Aquestos republicans inconsúils totas se las pensan.

Ab motiu del viatge de Mr. Loubet a Madrid s'han tapat els quadros que representan el *dos de Mayo*, diada en que'l poble madrileny va rebre una soberana pallissa, perquè no volia que se li enduguessin els prínceps de la Casa Real.

Ves a Mr. Loubet que se n'hi endona; si dita fetxa commemorés una victòria espanyola se compendria, pero una derrota...

Els nostres inconsúils son aixís: quan volen fer el valent son Quixots, y quan volen ser atents resultan ridícols.

Els regidors avensats

En López.—Fugi d'aquí dona.

La dona.—¿Qué enrahona vosté si encare no ha pres número?

El Gnom.—Dispensi senyora, á ne'l senyor ja li hem pres el número.

(Històric)

¡Ah...! y de pas poden tapar també'l monument á Daoiz y Velarde.

Y'l dia que vingui'l Rey d'Inglaterra tapeu'ls quadros que representin la batalla de Trafalgar.

Y si'l dia que vingues el president dels Estats Units tinguessim algun quadro que fassi referencia á Cavite ó Santiago, també'l podreu amagar.

Perque son altras tantas glorias que han adornat y acariciat l'esquena del Estat Espanyol.

El colmo de la barra.

La Publicidad diu que'l célebre subjecte Lletjet, per vergonya de Catalunya diputat per un districte catalá, es una persona decent.

Sense comentaris.

En Portas, en Marzo y en Weyler, segons la mateixa *Publicidad* eran y son perfectos caballeros, honrados funcionarios y bizarros y nobles soldados.

No som allà ahont aném que *La Putinera* no obri una subscripció pera erigir un monument al seu tocayo D. Juan Portela, segons la historia el *ladron más afamado de la Sierra Morena*.

La democrática *Publicidad* publicá en primera plana, no sabem si pera escarni de la classe obrera que la llegeix, un elegant figuri de «entretiempo», que sens dubte en Lerroux copiará pera la seva «senyora», que allà dalt als Josephets, en aquella torreta tan burgesa, il·luminada mentre el seu «marit» reposará dessota d'un d'aquells garrofers que ell cuida ab tant cuydado pera us dels seus incondicionals súbdits.

Per mi que *La Putinera* s'ha empassat als jesuïtes.

Com si la majoria republicana del Ajuntament no'n tingues prou de deixar fors abandonat el carrer de las Corts Catalanas, veusaquí que s'hi han instalat desde'l Passeig de Gracia fins al carrer de Girona 'ls tres següents rótols:

Compañía de cupones primas La Española.

Hispania, Comp. de seguros.

El Crédito Nacional (espanyol).

Pols de terra, brutícia de balcons, será precisa una bona pluja nacionalista catalana pera deixar desinfectat aquell hermós carrer.

En Salmeron no vindrá á Barcelona.

Personas ben enteradas aseguran que no ve convensut de fer un paper ridícul davant dels catalanistas radicals que han promés retarlo á controversia, per demostrarli que las sevas doctrinas son la essencia del retrocés y de la reacció.

El Ilustre Jefe no ve per por als catalanistas.

Ja ho veyeu retrógados que'ls seguiu.

La Dirección del Parque aerostático del Cuerpo de ingenieros ha publicat unas fullas impresas donant instruccions als que recullin algun globo-sonda dels que'l dia 30 s'aviarán ab motiu del eclipse.

Lo bonich d'aquestas fullas es que avisa als que NO SABEN LEEER pera que fassin tal y qual cosa.

Militars havian de ser!

De segur que'l que redactá las fullas debía ser el mateix que al cap de vall d'una carta que enviava á un amic hi posava:

P. D.—Te suplico que si no recibes esta carta me lo digas á vuelta de correo.

Ab fonda pena doném á nostres llegidors la trista nova d'haver mort l'eminent escriptor catalá En Emili Vilanova.

Al posarho en coneixement del públich, enviém desde aquestas planas nostre més sentit condol á la familia del que ab sos treballs tant contribuï al desenvolupament catalá.

E. P. D.

La Publicidad, la anticlerical *Publicidad*, copia-va'l dimecres del *Boletín Eclesiástico* una comunicació dirigida á assegurar la bona fama de Sant Joseph de la Montanya.

Vaja *Publicidad*: ja no hi creurem més ab ton anticlericalisme.

¿Que't creus que no ho sabem que has sigut engendrada en los antros putrefactos de las sacristias y conventos?

Y per acabar aquí va una pregunteta en secret.

¿Com te va la subvención que cobras en reluciente oro del jesuitismo?

El pasat diumenge se celebrá á Canet de Mar el meeting anunciat assistint-hi nombrosa concurrencia de dit poble y dels del voltant.

Els assistents ab sos aplausos demostraren ben sovint la seva conformetat ab las ideas del Catalanism.

Per la premsa diari ja deuen haverse enterat nostres llegidors de la absurda imposició del representant de la autoritat, imposició que no servi pera res més que pera despertar més els entusiasmes.

El resultat de dit meeting se creu será ben profitós.

Com anunciavam la setmana passada, en dit meeting hi parlá en nom de LA TRALLA En Joan Llorens.

En Lerroux viatja.

Y aixó vol dir que encare no ha arribat l'hora de barallarse'ls fraternos pera anar en candidatura. Perque la veritat es que de ganeta n'hi ha molta.

Y de calitat superior.

Es ganeta fraterna.

VIC. y ME.

DE FORA

Rubí del Vallès

Sr. Director de LA TRALLA.

Jo crech que V. ja sap de sobras que 'ls Fraternos no creuen en miracles. Degut á la gran devoció que 'l fill del «Leon de los combates» te al idol dels camalichs, s'escapá d'un atentat contra sa vida per un acte cobart-canalla, essent organitzat en el «Centro Despótico» que sofreix ja de nativitat la crónica malaltia nomenada «La casa del escándol», dels enredos y dels deutes», simbolisant aixís la Desunió Republicana. [Ho sento molt! pero no puch menys que declarar la veritat,

TRALLECH RUBEN

Granollers

Sr. Director de LA TRALLA.

¿Oy que ja fa molts dias que 'ls liberals (!) han desbancat del poder als conservadors? Donchs á n'aquesta vila no ho sembla pas. El nostre microscòpic Batlle, malgrat esser el jefe del *partido conservador* (tres personas y mitja) continúa tan tranquil·lunt la barra (molt grossa y llarga per sa estatura), sens decidirse á donarnos el goig de dimittir. ¡Y aixó que porta tants mals de cap, y cap calé l'Alcaldia!

Pero malas llenguas aseguran y fan correr que, com que 's tan devot d'un Sant que va acompanyat d'un gos per quina divina voluntat administra nostres interessos, te por que, si deixa de ferho, Nostre Senyor el castigui posant al seu lloch algun d'aquells altres que ho pretenen y arrossegan tanta gana que ¡quí sap! potser fins se menjarian á son Sant preferit, y allavors... no podria ferli devoció...

Y que 's necessita *esser fanático* per no enjagar-lo á passeig després d'haverli fet desempenyar tants papers ridícols, com el dels Jutges municipals, sap? que ja tenia els nombaments d'amichs seus gola avall, quan de prompte li va venir un fort mareig y ¡zas! los vomita tots, y á devant de tothom s'embutrà el pitet. ¡Y vaja, que per un Alcalde, aixó, me sembla que no está gayre be...

¡Ay Mare de Deu, que 'n porta de cúa el gos de Sant Roch!

VITZGUA

Caixa de resistencia

Existents	Ptas.
Existents sobrant dels gastos d'empresonament.	44'75
Nacionalistas de Sabadell.	17'75
E. M.	2
Associació «En Rafel de Casanova».	5'35
Id. «Sang Nova».	3
Gil Solé.	0'35
Varis regionalistas de Mollet.	2
Associació Catalanista de Sant Boy.	2
Josepha Prades.	0'20
Salvador Grau.	0'25
Joseph Forasté.	0'25
F. Fortuny.	0'25
Joseph Quinqué.	0'25
Centre Catalanista de Cornellá.	5'90
Centre Catalá de Sabadell.	25

Existents en Caixa. 109'25

11 Agost 1905.

Avis d'Administració

Preguem als suscriptors y correspondents de fora se serveixin posarse al corrent de llurs subscripcions y liquidacions, y que al ferho s'abstinguin de remetrens segells de correu que no siguin de 5, 10 ó 15 céntims, aixís com lliuransas de la premsa.

L'Administrador

Cartera de Comunicacions

E. Graells y Castells. — Acceptem els seus ofermients.

J. D. C. — El seu article es subversiu d'una banda y de l'altra bon xich incorrecte.

J. Barrés.—Anirà.

Fuetayre Callellench. — La carta te poch interés. Si n'envia alguna altra, que no passi d'una quartilla.

Domus.—Anirà.

Agusti Navarra.—Xile.—Bon amic. Hem rebut y agraïm vostra targeta y felicitació. El seu article anirà.

(Quedan cartas per contestar).

LA TRALLA

PERIÒDIC NACIONALISTA CATALÀ

Preus de suscripció

DINTRE Y FORA BARCELONA 4 PTAS. L'ANY

Tarifa pera Propagadors

Plech de 7 exemplars ordinaris setmanals.	Ptas.
15	0'50
30	1'00
60	2'00
100	3'25

Imp. LA RENAISSANCE, Xucld, 13, baixos